

Numbert

(Monòleg per a dos o més actors)

gerard vàzquez

A la coberta d'un vaixell transatlàntic. És de nit. A una banda, s'hi pot veure una típica cadira de coberta i una tauleta entre ambdues on hi ha dues copes i una ampolla de xampany dintre d'un cubell amb gel. De dins arriba la música que toca l'orquestrina del vaixell. Numbert és un home baix, d'aspecte inquietant i misteriós. Vesteix una roba estranyament elegant i hi ha alguna cosa en ell que provoca curiositat i una agradable sensació en escoltar-lo. Sovint parla com un nen que se sorprèn de tot. Parla a algú que seu a l'altra banda de la taula però que no veiem.

NUMBERT 1

(El gran secret.) Tothom es pensava que jo... era mut. *(Deixa anar una rialleta de complaença. Pausa.)* Fa fresqueta aquesta nit! Guaiti, quina mar! És bonica la mar, oi? A casa teníem un quadre, un quadret petit, de 20 centímetres per 15. S'hi veia la mar. Però aleshores jo ja sabia que la mar té més de 20 centímetres. El quadret sempre estava tort. Jo, quan me'n recordava, el posava dret. Perquè no caigués l'aigua. La mar és com una bassa gran, oi?, i fondo com un pou. Era un bon quadre perquè tenia aquest mateix color. El cel també estava ple d'estrelles. Si t'hi acostaves prou, et venia l'aire a la cara, com ara. I també s'hi veia un barco, un barco petitet. Però era petit perquè representava que estava molt lluny. No era tan gran com aquest. Això és un monstre d'acer que s'esllavissa sobre l'aigua a 21 nusos! Ho vaig llegir a la sala de màquines. A que no sap quines mides té! 251 metres de llargada, 28 d'amplada, 53 d'altura fins a la punta de les xemeneies, 60.000 tones, 46.000 cavalls de vapor, 29 calderes i 159 forns. També sé quant fan les calderes i quants reblons porta: Un milió i mig! Tots els reblons

plegats pesen 270 tones i hi ha... (*Calla de cop.*) Li agradaria brindar? Begui, fred és més bo. (*Brinda i beu.*) Que bé que passa, eh? Begui, ja en demanarem més. Sap quantes ampolles hi ha al barco? 25.000 ampolles de xampany, 25.000 de vi i 20.000 de cervesa. Bé, ara en queden menys! Queda menys de tot. Però el dia que vam sortir, sembla mentida, portava 40.000 ous, 40 tones de patates, 8.000 litres de llet, 5.000 quilos de sucre, 100.000 quilos de farina, 40.000 de carn i 30.000 de pollastre... Vostè ha demanat espàrrecs per sopar, oi? 800 manats d'espàrrecs, 800 pots de llet condensada, 1.000 quilos de te, i... (*Torna a callar.*) Perdoni. És que m'agraden els números. A vostè també li deuen agradar. M'ha dit aquest matí que és matemàtic. Quina casualitat! Quant m'ho ha dit, he pensat: És una sort haver-lo conegut, aquest amic m'entendrà. Entendrà que jo... Hi ha números més bonics que altres, oi? A mi el set és el que menys m'agrada. I a vostè? Sempre vull saber quines xifres hi ha a les coses, les quantitats. El primer que vaig fer quan vaig pujar al barco va ser comptar quanta gent hi havia a bord. A que no ho sap! 1.663 homes, 435 dones, 105 nens, vostè i jo. 303 a primera classe, 259 a segona, 740 a tercera i 903 empleats. Els números són una atracció irresistible per a mi des que vaig anar a visitar el doctor Weissberg. Va ser aleshores, a la seva consulta, que vaig veure totes aquelles coses. No, no eren ben bé com somnis. Eren com... Vostè ha vist mai aquests retrats que surten d'una màquina i es belluguen damunt la paret? Ara estan de moda, tothom hi va, per mirar-se'ls. Com en diuen? El cinematògraf! Doncs era molt semblant. Però jo em vaig veure a mi mateix, i en unes situacions tan estranyes... Encara no he pogut esbrinar què volien dir.

Canvi de llum. De lluny, se senten descàrregues de canó intermitents. Numbert 2, un soldat a la Gran Guerra, corre ajupit, està cansat.

A les seves ordres, tinent. El capità diu que s'ha de fer callar com sigui aquest maleït canó i que s'ha de enviar algú a les línies enemigues aprofitant la foscor. (...) No tenim ningú. Sí, tinent. A les seves ordres, tinent. *(Se'n va repetint: "no tenim ningú". Al poc, torna repetint alguna cosa entre dents.)* A les seves ordres, tinent. El capità diu que si no hi ha ningú que vagi vostè personalment. (...) Ara no pot, s'està arreglant el bigoti. Sí, tinent. A les seves ordres, tinent. *(Se'n va repetint: "Ara no pot, s'està arreglant el bigoti". Al poc, torna repetint alguna cosa entre dents.)* A les seves ordres, tinent. El capità diu que ha donat una ordre, que per això és el capità, i que si li pot prestar la navalla d'afaitar. (...) Aquí no hi queda ningú. Sí, tinent. A les seves ordres, tinent. *(Se'n va repetint: "aquí no hi queda ningú. Al poc, torna repetint alguna cosa entre dents.)* A les seves ordres, tinent. El capità diu que això ja ho havia dit vostè abans, i que si té per molta estona amb la navalla. (...) Vagi vostè, soldat. Sí, tinent. A les seves ordres, tinent. *(Comença a anar-se'n tot repetint: "vagi vostè, soldat". De sobte, es gira atemorit.)* Jo? Sense ànim de desobeir, tinent, jo... jo no hi puc anar. Jo sóc l'enllaç del batalló. (...) Sí, té raó, ja no n'hi ha, de batalló. També sóc l'enllaç de la companyia. (...) Té raó, tinent, no en queda cap, de companyia. Però tinent, jo ja tinc una missió. Vostè mateix me la va encomanar. A més, he de portar-li la navalla al capità i... (...) Miri'm, tinent, porto des de l'any 14 menjant fang. Tres anys, tinent! Tot per carregar-se un arxiduc! *(Sona una música de lluny.)* Què és això? És ella! Sí! Ella em demana! Vostè tenia raó, tinent. Tornaré, tinent. Tornaré! *(Salta fora de la trinxera i es perd en la foscor.)*

Canvi de llum. A la coberta del vaixell.

NUMBERT 1

Vostè coneix el doctor Weissberg? Miri, veu les meves sabates? *(Les hi mostra.)* Son noves. S'han de vigilar bé, les sabates. Cal

evitar que les soles es foradin. No ho permeti mai! Es posaria vostè malalt! Vigili les seves sabates! Vigili bé les seves sabates! Ara sempre porto sabates noves, i quan la sola comença a desgastar-se, em canvio el parell per un de nou. El doctor Weissberg és molt savi. De què li...? Què li estava dient? Ah, sí, els números. És emocionant. M'agrada esbrinar els números que hi ha al món. Per això sé que la piscina del barco fa 10 metres per 5, i hi ha 8 cobertes. El vuit és un bon número. La coberta més gran fa 152 metres de llarg per 9 d'ample. Aquesta és més petita: 44 metres, 25 i mig resguardats per un sostre. Avui he descobert que el menjador de primera té 35 metres per 28, i el nostre, on hem sopat, 28 per 6. Li ha agradat el sopar? Es menja bé aquí, oi? A que no sap quants plats hi ha a la vaixella! 12.000! 1.000 forquilles per a les ostres, 15.000 copes de xampany, 45.000 tovalloles, 40.000 tovalles... (Calla.) Perdoni, ja hi tornava. Els números m'atrauen. Les coses es poden conèixer pels números que s'hi relacionen, diuen com són. I les persones també. Bé, vostè ja ho deu saber. Ja sé què està pensant. Pensa que anem massa de pressa. A mi ja m'està bé. I si anéssim més de pressa, posem el doble, també m'estaria bé. Tinc tantes ganes d'arribar! Quan arribi seré feliç. Sí senyor! A aquest barco l'única cosa que li falta són unes grans ales per poder volar...

Canvi de llum. El telèfon sona. Numbert 2 amb un pal de golf. Despenja.

Sí? (...) Què? (...) No, res de vendre! A quant estan, cent, cent vint? (...) Compra! (Penja. A algú que no veiem.) Bé, quina era la seva pregunta? Ah, sí. Bé, miri: jo vaig començar de zero, del no res, quan vaig arribar en aquest país dormia en una capsa de sabates, en ple centre de la ciutat però a sota, al clavegueram... Però les oportunitats són aquí per aquell qui les sap aprofitar. Vaig posar dos anuncis al diari. Un deia: "Per motius sentimentals, compro joc de navalles d'afaitar de segona mà. Pagaré fins a deu dòlars, al

comptat.” L’altre deia: “Per una necessitat, m’urgeix vendre joc de navalles d’afaitar. Com nou. Una ganga. Només 50 dòlars.” Nano, cal estar a l’andana quan passa el tren.

De lluny se sent un xiulet de tren. El camarada Numbert 2 en una estació parla a un altre camarada.

Ja arriba, camarada! Ja arriba! El camarada Lenin ja és aquí! Amunt els pobres de la terra! Diuen que el camarada Lenin arriba amb ella, en un vagó precintat perquè ningú ens la pugui prendre. Recorda-ho sempre. Tu podràs dir: Jo era allà! La vaig veure baixar del tren amb els meus propis ulls. Ella i el camarada Lenin van baixar del tren i em van abraçar. Van baixar...

Sona el telèfon. Numbert 2 despenja.

Sí? (...) Però baixen o no baixen? (...) Llavors compra. (...) No, res de vendre. (...) Rumors? Quins rumors? (...) Res, fes el que et dic. Compra! Compra! *(Penja. A la persona que no veiem mentre col.loca una pilota de golf a terra i estudia el cop.)* Miri: Jo me n’anava al llit a les sis de la matinada i a tres quarts i deu de sis ja estava llevat. El món és per a qui vol treballar... El secret de la vida és al swing. Cal tenir swing. Sense un bon swing no ets ningú. *(Fa el cop amb el seu pal. La pilota surt cap a fora.)* I per descomptat, sempre, sempre cal ficar-la al forat. Agafi’m el sentit. La pilota marca el camí. *(Sona el telèfon. Despenja.)* Sí? (...) No ho entenc. Què vol dir que no surten els comptes? Fes el que et dic. Compra! Compra! Compra-ho tot! *(Penja. A la persona que no veiem.)* Miri: els comptes són clars: la vida són divuit forats. Cal fer el recorregut en el menor nombre de cops. Els cops han de ser llargs, grans cops, i precisos. Cal que la pilota caigui just al forat. Escrigui, escrigui això al seu reportatge.

Canvi de llum. A la coberta del vaixell.

NUMBERT 1

De què li...? Vostè m'havia preguntat... Ah, sí. Tothom es pensava que jo era mut. Com un soc, com una pedra. Deien: Numbert no parla, per tant Numbert es mut. Ja li he dit que em dic Numbert? Sí, sí, aquest matí, ja me'n recordo. Ara no paro de parlar. Troba que parlo massa? Es poden arribar a dir moltes paraules en tota la vida, oi? Però totes no són pas noves. Se'n repeteixen moltes. Gairebé totes se'n repeteixen. Però a que no sap què! Quan arribi, li he de dir una cosa a una persona que no hagi dit mai abans. Serà la primera vegada que ho digui. No serà cap repetició. Serà... Però, que no es serveix? Begui tot el que vulgui. En això no importa pas repetir-se. *(Serveix. De sobte, cap a una banda.)* Ei, noi! Noi! Porta una alta ampolla! Que estigui ben freda! No sé si m'ha sentit. Ara que puc parlar, no ho sé, a vegades la gent no em sent... Quan es pensaven que era mut... Però és clar, vostè no sap... Li agradaria que l'hi expliqués? Encara és d'hora. Si vol...No, és millor que no... És una història molt llarga, i molt rara. No n'entendria res. Parlem d'una altra cosa. *(Una pausa llarga que no pot esquivar la necessitat que té d'explicar.)* Jo vivia amb els meus germans, en una caseta petiteta, més petita que les cabines de tercera classe. Érem set germans. Set! Jo era el més petit de tots. No vaig conèixer ni al pare ni a la mare perquè van morir en el part, quan jo vaig néixer. Després, el meu germà gran va dir: "Trobo que aquest té cara de setè", i em va posar el nom: Numbert. És un nom de set lletres. Compti-les i veurà. *(Pausa.)* Tots érem miners, sap? Treballàvem en una mina de carbó que hi havia a prop de casa. Una mina molt fonda molt fonda. Ahir vaig baixar a les calderes del barco. És com baixar a la mina, els fagoners són amics meus. A que no sap quant carbó porta aquest barco! 6.703 tones, en 11 carboneres...! No, ja ho deixo. No el vull atabalar amb més números. Cada dia, els meus sis germans i jo ens llevàvem a trenc

d'alba, ens anàvem a la mina i apa, a treure carbó fins que es feia de nit. Allí a baix no se sap quan és de nit ni res, tot és molt fosc, només s'hi veu alguna cosa si portes encesa la flama de la llanterna. El meu germà gran sortia a fora per mirar, tornava a baixar i deia: "Trobo que ja és de nit", i ens en anàvem a casa. (*Imitant burleta.*) "Trobo que ja és de nit!" Si veus la lluna i les estrelles, i sents com xiulen els mussols, què ha de ser! Jo odiava el meu germà gran, sempre estava manant. No m'agradava cap dels meus germans. No m'agradaven les seves cares brutes de carbó. Perquè jo també tenia la cara bruta i així érem tots iguals, tots semblàvem el mateix, un era com qualsevol altre, i jo no volia ser com ells. Al meu germà gran, els altres sempre li feien cas. El que menys m'agradava era quan deia: "Trobo que podríem cantar", i tots es posaven a cantar. Sempre anaven a la mina i tornaven a casa fent filera i cantant, com si els fes molta gràcia llevar-se tan d'hora i haver d'estar allà a baix tot el dia, sense veure el sol. Era una cançó horrible, i les seves veus més horribles encara! Això era el pitjor. No podia suportar tanta bestiesa, i vaig decidir que no cantaria mai amb ells. Vaig fer veure que era mut per no haver de cantar. Va passar molt temps fins que no se'n van adonar. Els altres li van dir al meu germà gran: "Numbert mai no canta". Ell es va girar, em va mirar una bona estona com dient: "Tu, parla". Jo no vaig badar boca. I després va dir: "Trobo que aquest és mut". I tots van creure que era mut. Era molt llest, el meu germà gran. Jo sempre parlava amb ells escrivint en una pissarreta que portava a la butxaca. Cada nit, després de sopar, seiem a la vora del foc, tot esperant que el meu germà digués: "Trobo que podríem explicar acudits." Sempre explicaven els mateixos acudits, i en el mateix ordre, però reien igual. Jo els havia numerat. Quan arribava el moment, o sigui quan havien acabat d'explicar l'acudit número 87, aixecava la mà com dient: "Ei, aquest és molt bo, molt bo!", escrivia a la pissarra el número 88 i l'ensenyava ben amunt. Però ells es quedaven parats mirant-se el meu germà gran. Ell arronsava el nas i deixava anar:

“Trobo que un número escrit en una pissarra no té cap gràcia”. Ningú reia, i ens en anàvem a dormir. Vaig triar l’acudit número 88 perquè era l’únic que comptava per mi. Tenia alguna cosa important. Alguna cosa que em podia ajudar a entendre tota la resta. L’acudit 88! *(De sobte, cap a una banda.)* Ei, noi! Cambrer! Que se’n recorda del xampany? Molt fred, eh! No sé si em deu haver sentit. Bé, encara en queda. *(Serveix. Beu.)* A la seva salut! S’està posant molt fresqueta la nit. Si vol que entrem a dins...

Canvi. Numbert 2 apareix empenyent una gran pissarra. La col.loca al lloc indicat amb precisió mil.limètrica. Sempre amb un ordre absolut, treu una capseta d’on treu una barreta de guix.

Kameraden: És un honor per mi servir amb els meus coneixements a la grandesa i prosperitat de la nostra raça. Kameraden: Ha quedat clar que hi ha dues classes de bigoti: El nostre bigoti nacional alemany i... l’altre. Quants d’aquests altres bigotis creixen al nostre terra sagrat, infectant la nostra vida, corrompent els nostres costums, conspirant contra el nostre esperit nacional? La barberia alemanya convencional no soluciona aquest problema amb la rapidesa, la pulcritud i l’eficàcia alemanyes de sempre. *(Mentre parla escriu complicades fórmules matemàtiques a la pissarra.)* Una nova barberia hermètica alemanya amb capacitat per a 300 o més. Mitjançant un sistema alemany de dutxes alemanyes cau la nova crema d’afaitar alemanya, la crema “Txucrut”, m’he permès de batejar-la amb aquest nom alemany. En qüestió de dos minuts exactes, alemanys, els altres bigotis queden reduïts a un pilot de deixalles. A més, sense cap cost afegit, es poden extraure amb les estenalles alemanyes, les dents adequades. El servei de barberia alemany queda complet amb la calcinació de les restes en forns alemanys. O el que és el mateix: Bigoti elevat a la barberia multiplicat per txucrut més estenalles menys dent extret de rel quadrada dividit per forn deuchland deuchland über alles igual a

(Escriu el signe de “igual a”.) la solució final alemanya. *(Comença a sonar a fora una coral de Bach. Escriu “6.000.000” a continuació del signe d’igual.)* Gràcies, Kameraden! Ah, veig que ja comença la segona part del concert alemany, no els entretinc més. *(S’extasia un moment escoltant les notes de la coral.)* Ah, el sublim i etern art alemany! *(Cridant a algú que se’n va.)* Herr Kamerad! Herr Kamerad, si em permet un moment... Hem donat ja amb ella? (...) Què diu? Està insinuant que l’aparell d’identificació més eficaç del món és incapaç de trobar-la? (...) No em vingui amb excuses, herr Kamerad! Si no és damunt el nostre sagrat terra alemany anirem a buscar-la a fora: Àustria, Polònia, França, i després a Rússia, el món sencer...! Ha de saber que el Fürher hi està molt interessat, en aquest assumpte. I això no li agradarà! No li agradarà gens! *(Pausa. Insidiós.)* Sap? Vostè té un bigoti... molt particular. Un xic sospitós. Amb un bigoti com aquest... Jo l’hi podria afaitar...

Canvi. A la coberta del vaixell.

NUMBERT 1

Que li estava dient...? Ah, el cambrer, sí. Hauria de parlar-li amb un tub. Amb un tub se sent millor la veu. I d’això... Ja li he dit que tot és molt estrany. Podem parlar d’una altra cosa, si vol. *(Pausa.)* A vostè li han parlat mai amb un tub? A la mina, de vegades, apareixia un home molt alt. Així com vostè o potser més encara. Baixava a la galeria i ens parlava amb un tub a la boca. “Companys del carbó! Què passa amb el descans del diumenge?” Què hi passava? Jo no ho sabia. Aleshores vam començar a no anar els diumenges a la mina. Un diumenge el meu germà gran em va cridar: “Trobo que tu seràs bo amb això”, i em va donar unes tisores, una brotxa, una navalla d’afaitar, unes estenalles, en fi, tot el que cal per fer de barber. Els diumenges jo els feia la barba, els tallava els cabells, els afaitava, els treia un queixal... Vaig acabar sent molt bo, faig anar la navalla molt bé. Miri. *(Treu de la butxaca una navalla de barber i*

l'obre.) Eh? Una vegada... Una vegada se'm va passar pel cap de tallar-los el coll. Si més no, una miqueta perquè ja no poguessin cantar més. Haurien obert la boca... i res. Me n'hauria rigut molt. (*Es guarda la navalla.*) L'home del tub va baixar molts cops a la galeria: "Companys del carbó! Què passa amb la jornada laboral?" I això què devia ser? Quan acabava de parlar, aixecava una mà tancada i feia una moviments estranys com si anés a pegar algú. "Companys del carbó! Què passa amb el pic i la pala?" Jo seguia sense saber. "Què passa amb els accidents?" Què passa amb el salari?" Què passa amb les vacances?" No ho sabia, no ho sabia, no ho sabia! A mi m'hagués agradat que digués: "Companys del carbó! Què passa amb aquesta cançó tan idiota? Què passa amb els germans grans? Què passa amb l'acudit 88?" Però no ho va dir. Va continuar baixant a la galeria i fent crits i movent el braç fins el dia que me'n vaig anar.

Canvi. Sona el telèfon. Numbert 2 amb el seu pal de golf. Despenja.

Sí? (...) Però has comprat o no? (...) Com que no? (...) Sí, t'escolto. (...) Entesos, tens una informació. I què? (...) Sí, sí, és una informació confidencial. Molt bé, ara escolta'm tu a mi. Compra-ho tot. Tot! (*Penja. A la persona que no veiem.*) Miri: per què cada matí troba vostè pa acabat de fer a la seva fleca? Molt senzill. Perquè hi ha algú que guanya diners fent-lo i venent-l'hi a vostè. Si no fos així, vostè menjaria pedres... Jo em vaig fer a mi mateix. Tot el que es compra es pot vendre. I tot es pot comprar. Jo dono feina a milions de persones. Qualsevol pot treballar per a mi sempre que no sigui un d'aquests comunistes. Per cert, això ho haurà de posar també al seu reportatge perquè acabo de comprar el diari on treballa. (*Sona el telèfon. Despenja.*) Compra! Compra! Compra! (*Penja. A la persona que no veiem.*) Miri: jo crec en el sistema, confio en Déu, en la nostra democràcia, i en aquest magnífic país. Bé, ara treballa per a mi. Vull que publiqui un anunci al meu diari. Fa temps que busco una persona. Necessito trobar-la. Posi un anunci a tota plana.

Tregui al carrer una edició extra. Dupliqui el tiratge. Ja se'n pot anar. *(Cop amb el pal de golf.)* Segueixi la pilota i triomfi.

El camarada Numbert 2 parla a un altre camarada mentre despatxa amb un tampó a la mà, que no és altra cosa que una brotxa d'afaitar.

(Cap endavant.) El següent. *(Se'l mira.)* Així, no t'agrada el bigoti del nostre papà. *(Descarrega el tampó damunt el paper.)* Sibèria. *(Cap a un cantó.)* Camarada, ho has d'entendre. No és que no vulguem trobar-la, jo mateix en el seu moment vaig voler... però com em va dir el camarada Lenin: Per què? Per què? A més, hi ha altres prioritats. *(Cap endavant.)* El següent. No t'agrada el bigoti del nostre papà. *(Cops de tampó.)* Sibèria. *(Cap al cantó.)* És clar que la pots buscar, camarada, tens els teus drets, però sempre que estiguin d'acord amb els interessos del proletariat, i els interessos del proletariat els determina el partit. *(Cap endavant.)* El següent. *(Cop de tampó.)* Sibèria. (...) Execució? Que t'estimes més l'execució? Com per triar estem! Imperialista! *(Més cops de tampó.)* Sibèria. *(Cap al costat.)* Mirar de trobar aquesta... com es digui, podria ser vist com una desviació, una manifestació burgesa de la més repugnant propaganda capitalista. *(Cap endavant.)* El següent. *(Cops de tampó.)* Sibèria. *(Cap al costat.)* Mira, camarada, aquest desig teu no encaixa en les directrius del realisme socialista. És objectivista, formalista, cosmopolitista, i al papà no li agradarà. *(Cap endavant.)* El següent. Quants en queden per avui? (...) Només? *(Una llarga descàrrega de cops de tampó.)* Sibèria. *(Cap al costat.)* Camarada, no sé de què et queixes. Tot el que fem, ho fem en nom de la Història. La meta final de la Humanitat és el que compta: la culminació de la Revolució. Tu dius: No ho entenc, hem eliminat a 690.000 a la gran purga, 2 milions de "kulaks", 6 milions d'ucraïnesos per fam provocada, etcètera, etcètera. Bé, que potser no ha sigut un mal necessari per la construcció d'un nou món? Si

vols fer una truita, no hi ha més remeï que trencar uns quants ous. Camarada, el més recomanable per tu fora un canvi. La Revolució necessita barbers competents a Sibèria. No vulguis saber com hi creixen les barbes. L'aire pur, m'imagino. *(Cop de tampó.)*

Sona el telèfon. Numbert 2 amb el seu pal de golf practica el swing. Despenja.

I ara què vols? (...) *(Amb el terror dibuixat a la seva cara.)* Què? (...) Això és una maniobra de distracció! (...) Què? (...) 65 milions? Vols dir 65 milions de dòlars? (...) Ven, ven! Ven-ho tot ara mateix! Tot! (...) Què? (...) Torna-ho a dir. (...) Res? *(Astorat, deixa caure l'auricular. Lentament treu una pistola de la butxaca i se la fica a la boca. És a punt de disparar quan se sent la ràdio.)*

VEU LOCUTORA: Està vostè desesperat perquè no pot estar-se de menjar entre hores? En forma un minut al dia per gentilesa de fulles d'afaitar Numbert. *(D'una manera instintiva Numbert es guarda la pistola i segueix les instruccions.)* Posis dret, amb els braços i les mans esteses al llarg del cos. Respiri a fons. Ara pugi lentament el seu braç esquerre de costat... fins que la seva mà quedi a l'altura de l'espatlla. Ara pugi lentament el seu braç dret cap endavant fins que la mà arribi a l'altura dels ulls. Respiri a fons. Doblegui el braç esquerra pel colze... i tanqui la mà. Aixequi la barbeta. I ara sí, vagi a la finestra, agafi empenta i... *(Caminant, Numbert desapareix.)* Interrompem l'emissió per anunciar-los que fulles d'afaitar Numbert ha deixat de patrocinar aquest espai. *(Una pilota de golf travessa l'escena.)*

Canvi. A la coberta del vaixell.

NUMBERT 1

Escolti aquest nom, a veure si li agrada. Blanche! Eh? Li agrada, oi? A mi també. Blanche! Blanche! És tan bonic! No em cansaria de dir-lo. El primer cop que el vaig sentir, ja em va agradar. “Em dic Blanche.” Aquell nom era tot el contrari del que jo coneixia. M’entén? Blanche! Ella es deia Blanche, i jo, en canvi, duia la cara bruta tot el dia, tot el dia estava envoltat de carbó, em passava la vida en un pou fosc. Jo estava brut de cap a peus, i ella era neta com el seu nom. Així va ser com ens vam trobar. Tornàvem de nit, de la mina. Els meus germans cantaven tan contents aquella cançó estúpida. I vam veure que hi havia llum a la finestra. De sobte, el meu germà gran va deixar anar: “Trobo que hi ha llum a casa”. No podia dir: Hi ha llum a casa, i ja està! Havia de dir: “Trobo que hi ha llum a casa”! (*Pausa.*) Quan vam obrir la porta... una dona... molt alta... un àngel... amb un vestit blanc fins els peus... ens mirava... Ens va explicar que no tenia on anar. Que si el seu pare s’havia tornat a casar amb una dona molt dolenta que no l’estimava. Que el seu pare s’havia mort i la seva madrastra l’havia fet fora de casa. Que la volia matar! Que si havia contractat un italià per matar-la i ella no havia tingut més remei que posar-se carinyosa amb ell per poder escapar! Que si no la volien enlloc. En fi... De seguida me’n vaig adonar que tot eren romanços. Ens explicava tot allò per fer-nos plorar. Qui es podria creure una cosa així! Però jo no deia res. Tenia tantes ganes que es quedés amb nosaltres. El meu germà gran va prendre una decisió: “Trobo que no pot tornar a casa seva.” Quina intel·ligència! Des del moment que la vaig veure... Ja s’ho pot imaginar. Perquè amés, sap què havia fet mentre era sola a casa nostra? Havia posat dret el quadret de la mar! Ella havia aparegut i... era per a mi, i jo per a ella! Blanche! La meva Blanche! Blanca! Blanqueta! Bianca! Blanca de neu! Tinc 59 maneres d’anomenar-la, 365 maneres de pensar-hi... No, disculpi, sense números, sí, sense números. (*Pausa.*) Van passar exactament... Bé, va passar un temps. Blanche s’encarregava de redreçar el quadret cada dia, i de

netejar-lo. El meu germà gran li deia el que havia de fer. Estàvem molt contents. Però els idiotes no paraven de parlar amb ella. De nit, sempre hi havia un o altre que es ficava a la seva cambra i bla, bla, bla!, jo els sentia parlar des del meu llit. Jo, en canvi, no podia! Només li escrivia paraules soltes. Vaig gastar 568 barretes de guix en aquells dies. Però no era pas el mateix. Què hi podia fer jo, amb una barreta així? Jo no podia parlar-li com feien ells. Però tenia una veu, la meua veu. Quan els altres s'adormien, acostava els llavis a la paret i li deia que l'estimava. Bla, bla, Blanche! Ja sé que no em va sentir mai. Mols cops em van venir ganes de pujar a una cadira i posar-me a xisclar. S'ho haurien agafat com un miracle o alguna cosa per l'estil. Sobretot hi va haver una nit que vaig estar a punt de fer-ho. Després de sopar, Blanche seia amb nosaltres per escoltar els nostres acudits. Ella no podia explicar-ne cap, és clar. Els acudits són cosa nostra. Així ha de ser, oi que sí? És natural, però ella no ho entenia i s'empipava sempre. Aquella nit ho vaig saber, ho vaig saber del cert: Ella era l'amor de la meua vida! Volia restar amb ella per sempre. Així que van acabar d'explicar l'acudit 87, vaig agafar la meua pissarreta i vaig escriure-hi el número 88 el millor que sabia, dos vuits grossos, ben rodons. Vaig mostrar la pissarra i a que no sap què va passar! Blanche se'n va riure. Va riure amb l'acudit 88, amb el meu acudit!, i amés va dir, amb aquella veu tan dolça: "Oh, Numbert! Què vol dir?" Fixi-s'hi per damunt de tot en l'expressió "Oh, Numbert!" Era el més bonic que m'havien dit mai! A vostè li han dit mai "oh" d'aquesta manera? No? Quina llàstima! Aleshores vostè no sap... Però no s'amoïni, algun dia algú l'hi dirà, ja ho veurà. *(Respira a fons. De la barana estant contempla el mar.)* No sé si hi té res a veure, però quan l'home que parlava amb el tub va tornar a la mina... A veure si vostè ho entén. L'home va moure el braç com feia sempre i va dir: "Companys, què passa amb el nostre carbó?" I aquell cop sí. Aquell cop vaig començar a rumiar el que havia dit. Sí, perquè... Això mateix: què passava amb el carbó? On anava a parar? El carbó serveix per moltes coses. Perquè aquest

vaixell pugui anar tan de pressa, per exemple. O sigui que val alguna cosa, val diners. Estava segur que el meu germà gran tenia alguna cosa a veure amb aquell assumpte. Vaig pensar d'explicar-l'hi a l'home del tub, però em va venir al cap una altra pregunta. Escolti: Si aquell home ens deia "companys", i parlava del "nostre carbó", per què no duia la cara bruta com nosaltres? És ben estrany, oi? No se li acut cap explicació? A mi tampoc. *(Pausa.)* I un bon dia, ara no s'espanti, vaig tirar la pala i me'n vaig anar de la mina. Jo sol! Me'n vaig tornar a casa per parlar amb ella. Anava molt content, sense haver de suportar cançons idiotes, només sentia cantar els ocells. I vaig poder veure el sol, que em donava a la cara! El sol és molt bonic, oi? I el vent movia els arbres. Ara s'acabaria per sempre això de ser el mut. Jo podia parlar amb Blanche com ells! Millor que ells! Vaig obrir la porta d'un cop... La meva Blanche!... Vaig agafar la meva navalla d'afaitar... i shac!, li vaig tallar el coll. *(Se sent el soroll d'un fort cop de porta. Riu, com penedit del que ha explicat.)* No, no s'espanti! No és veritat! No és veritat! Ho he dit per veure si encara m'escoltava. *(Confidencial, com qui explica un gran secret.)* Sap què? Quan vaig entrar, estava nua. Sense roba, m'entén? Una dona nua és... té uns... Ha vist mai cap d'aquests quadres o estàtues que...? Doncs és el mateix, però de carn. M'hi vaig acostar, i ella em va agafar i em va estrènyer, així, contra el seu cos. Jo tenia la cara enganxada al seu... al ventre, però més avall. Feia tan bona olor! És com una barba, però més suau. Així vam estar vuit segons! *(Poc a poc es posarà a plorar.)* Només he sabut què és ser feliç durant vuit segons! No és gaire. Després vaig obrir els ulls i vaig veure que tenia la maleta al seu costat. No m'ho podia creure! Aquella abraçada... S'estava acomiadant de mi! Vaig aixecar la cara decidit a parlar-li... Vaig obrir la boca... Ni una paraula... Vaig fer tota la força que vaig poder... Res... M'havia quedat mut! Mut de debò! Ella es va posar el seu vestit blanc i abans de sortir va dir: "Hauríeu de canviar tant que... Adéu." Jo no sabia què fer. Vaig despenjar el quadret de la mar i l'hi

vaig donar. No volia que m'oblidés. No volia que se n'anés. Jo... Volia abraçar-la un altre cop. Va agafar la seva maleta i se'n va anar amb un cop de porta. Encara el sento quan somio, el tinc ficat aquí dins. Blanche!... La meva Blanche!... Blanqueta!... *(Plora.)* Sap quantes maletes hi ha al barco? 11.524. *(Plora en silenci, amb els gestos d'un nen. Poc a poc es restableix.)* Vostè està pensant el mateix que vaig pensar jo aleshores: què havia volgut dir Blanche quan se'n va anar? "Hauríeu de canviar tant..." És com l'acudit 88. Els meus germans, quan se'n van assabentar, van començar a inventar-se històries absurdes: "S'ha mort per menjar fruita passada." "Se n'ha anat amb un home molt alt... i molt ric que ha vingut a buscar-la." Eren tan ximples! Per culpa seva! Per culpa seva em vaig quedar sense ella! Havia de matar-los a tots!

Canvi. En un bombarder en ple vol. Numbert 2 crida perquè el senti la persona a qui parla.

Morts: 55 milions. OK. Ferits: 35 milions. OK. Desapareguts: 3 milions. OK. Baixes civils: 30 milions. OK. Baixes civils per bombardeigs: Aproximadament un milió i mig. Aproximadament! Ho veus? Hi diu aproximadament un milió i mig. Què vol dir? Això no és científic. Cal arrodonir les xifres. Per això vaig portar amb mi la fórmula: números rodons! OK? On som? (...) Hiroshima? OK, deixa-la anar! (...) Sí, ja sé que no és pas imprescindible per guanyar aquesta guerra. Mira, el problema és que ella és allà a baix, en algun lloc, però hi ha massa gent, tapen la visió, i així no la trobarem mai. Cal clarejar! Clarejar! Així, de pas, se n'adonaran aquest comunistes, de qui mana aquí! OK? Au, fote-la avall! Ara! *(Pausa.)* Què, hi veus res? (...) Un bolet? Com que un bolet? *(Mira a baix.)* Oh, sí, quin espectacle! Terrorífic, meravellós! Ara caldrà esperar que s'esvaeixi el fum. Te n'adones? Ja en tenim cent mil més. Però encara no arrodonim. Què hi ha per aquí prop? (...)

Nagasaki? OK, anem a tirar l'altra. Cent mil més i em penso que ja ens sortiran els comptes.

Canvi. A la coberta del vaixell.

NUMBERT 1

Un matí no vaig aguantar més, em vaig llevar abans que ningú, vaig agafar les meves coses i me'n vaig anar a buscar-la. Si vostè fos ella, on se n'hagués anat? A ciutat, és clar! A ciutat! Quan hi vaig arribar, plovia. La pluja és bonica. Hi vaig estar cercant-la durant quatre dies i cinc hores, fins que ja no vaig poder més i em vaig ficar per una finestra en un edifici molt gran per dormir. A dins tot era molt fosc, però això a mi tant me fa. I a l'endemà, pam!, em van despertar d'una patacada. M'havia ficat dins del Teatre de l'Òpera, ja sap, on és canta. Em van dir que m'hi havia de quedar a treballar, que necessitaven algú com jo, i si no, em durien a la policia. Allí em donarien el menjar i un llit al soterrani. Els vaig dir que sí. No, senyor, no tenia por, és que, ufl!, tenia molta gana, sap? Jo hi treballava d'apuntador. Al teatre cantava la Panetone. N'era la diva! Amb el vestuari i les joies 182 quilos, de manera que no es podia aguantar dreta. Quan sortia a l'escenari, jo havia d'anar corrents, ficar-me sota les seves faldilles, i sostenir-la així, amb les mans, perquè no caigués. Així em passava el temps que durava la funció. No era gaire diferent de treballar a la mina: suava el mateix, era fosc, i s'hi respirava malament... M'hagués agradat de quedar-m'hi més temps, però va passar aquell accident... Una nit, el cap d'escenari em va cridar, com sempre: "Numbert, et toca, anem a començar!" Era una rutina. Vaig entrar a l'escenari i em vaig ficar sota la Panetone. La Panetone estava parlant amb algú, però no es sentia gaire bé el que deien. De sobte, es va posar a caminar. Va caminar una estona, va pujar unes escales, va caminar més, després unes altres escales... I jo a sota, sostenint-la tan bé com podia. Allò no era normal! Al final es va aturar. Aleshores vaig sentir

uns aplaudiments, i després va començar a sonar la música. Aquella nit tocava “La Traviata”, però la música que s’hi sentia era una altra, una cançó que m’era familiar. Tot el públic la cantava. (*Cantusseja*: “*God save the Queen...*”) No, no era gaire normal! I allí sota, és clar, no s’hi veia res. Vaig deixar anar una mà per encendre un llumí. No era la primera vegada que ho feia. Alguna nit, si l’òpera era molt llarga, em duia alguna cosa per llegir. (*Cantusseja*.) Vaig aixecar el cap: les immenses calces de sempre. M’hi vaig fixar que duien una “V” gran brodada, de color vermell, i vaig pensar: “Mira, s’ha fet brodar la inicial del seu personatge, la “V” de Violetta. Que n’és, de pallussa!” Les dives són així, sap?, són unes capritxoses i unes maniàtiques. Aleshores vaig sentir de prop la veu d’una dona: “Eduard, quina calor, em sembla que m’han tornat a sortir les morenes.” Vaig apagar el llumí de seguida. (*Cantussejar*.) La gent seguia cantant. I entre les veus vaig distingir molt bé la de la Panetone, que cantava més fort que els altres. Però allò no era gens normal! La seva veu s’hi sentia... lluny, molt lluny. Aleshores, a sota de qui era jo? (*Cantusseja*.) No em podia creure que... era sota de la... a sota d’“Ella”!, sostenint amb les mans el seu... La “V” no era pas “V” de Violetta! Només hi ha una manera de descriure la situació: li estava tocant el cul a Sa Majestat la Reina Victòria! (*Cantusseja*.) Les gotes de suor em lliscaven galtes avall. Tenia tot el cos mullat. Estava encarcerat. De tanta por com tenia, vaig començar a dir bestieses: “Jo, Numbert, un pobre miner, un company del carbó, estic sostenint l’Imperi amb les meves mans! Visca el sufragi universal!” (*Cantusseja*.) Com m’hagués agradat no ser mut per poder cantar també! Així s’hagués suavitzat una mica la situació. La gent va acabar de cantar, i Vicky se’m va seure a sobre. Li dic Vicky perquè per mi ja... és com de la família. I en seure va passar el que... Va fer un crit tan fort que vaig haver de treure el cap. Vicky i la resta se’m van quedar mirant, amb la boca oberta. Després la guàrdia es va posar a empaitar-me, s’hi va formar un aldarull a tot el teatre, jo... vaig arribar a sentir com algú deia: “La

Reina ha tingut un part a la seva llotja.” Tothom s’havia tornat boig! *(Pausa.)* Vaig tenir un judici ràpid. Ells preguntaven i preguntaven, i jo obria la boca i feia força però no podia contestar. Que no se n’adonaven? Jo era mut, cony! Perdó. *(Pausa.)* Em vaig assabentar que jo era un anarquista que havia atemptat contra la Reina, i no volia parlar per encobrir els meus companys. Ja no era el company del carbó, ara era company de l’anarquia. Em van ficar a la presó. La presó és molt lletja. Compartia la cel.la amb un home que es deia Luigi. De seguida ens vam fer bons amics. Companys! Teníem moltes coses en comú: Jo feia de barber i ell sabia fer la manicura. Al Luigi li havia passat el mateix que a mi! Sí, sí. Fixi-s’hi: estava descansant uns dies a Ginebra, i se’n va anar a fer un tomb a la vora del llac. Mentre passejava, va treure una llima de la butxaca per llimar-se una ungla. Com que anava distret, va ensopegar i va anar a parar contra una dona que passava per allí. Bé, doncs a ell també el van agafar. I sap què? El van acusar ni més ni menys que d’haver assassinat l’Emperadriu Elisabeth d’Àustria! S’ho pot creure? De vegades aquest món costa d’entendre!

Canvi. Davant d’un mur amb grafittis. Numbert 2 s’hi acostava amb compte i sempre vigilant. Aplica un fonendoscopi al mur i busca el lloc adequat. Parla a algú que està a l’altra banda.

Blanche! Blanche! Est aquí? *(Consulta el seu rellotge.)* Blanche! M’han dit que et trobaria aquí. Sóc l’agent Bert, Num Bert, el teu enllaç del servei secret. Blanche, si est aquí, quedat en silenci durant cinc segons com a senyal. *(Passen cinc segons.)* Entesos, ara para atenció: tinc la informació. Ve en un missatge xifrat. El codi per desxifrar-lo el trobaràs a l’hotel, a dintre de la brotxa d’afaitar. I el codi per desxifrar el codi l’has de demanar al conserge de nit, però l’hi has de demanar en clau. Aquesta clau la trobaràs al codi especial que també està en clau. He d’afanyar-me, els de la CIA es pensen que treballo pel KGB, i els del KGB que treballo per la CIA.

Ho tinc decidit: Així que sàpiga en quina banda hi sóc em passaré a l'altra. Acosta't i arramba la cara a la paret. *(Ell acosta el llavis al mur. Recita uns versos de "Cyrano de Bergerac", acte III, escena VII.)* Ho has agafat? Blanche! Blanche! Ets aquí? Blanche! *(Sona una sirena de policia. Numbert 2 fuig.)*

El camarada Numbert 2 torna a parlar amb l'altre camarada mentre va cridant d'altres. Du una sabata a la mà.

(Cap endavant.) El següent. O sigui que t'agradava més el bigoti del papà. *(Cop de sabata damunt la taula.)* Expulsat del partit. *(Cap a un cantó.)* Camarada, m'alegro que hagi tornat. Fas bona fila, i t'has aprimat, que ja et feia falta. *(Cap endavant.)* El següent. O sigui que... era millor el bigoti... *(Cop de sabata.)* Expulsat. *(Cap al canto.)* Ja ho veus, bo tenim tampons. I a sobre he de fer servir la meva pròpia sabata. *(Cap endavant.)* El següent. *(Cop de sabata.)* Expulsat. *(Cap al cantó, confidencial.)* Escolta camarada, encara busques a aquesta...? Bé, ja saps. Un moment. *(Cap endavant.)* El següent. Quants en queden per avui? Entesos. *(Es treu l'altra sabata i fa un "zapateado" damunt la taula.)* Enllestit! *(Cap al costat.)* Mira, camarada, potser a mi també m'interessaria trobar-la. Pots provar d'anar al Presidium, a través de Soviet Suprem, a través del Secretariat del partit, a través del Comitè Central, a través del Congrés del Partit, a través del Comitè Local on has de presentar el formulari... Coi, ja no me'n recordava! Tampoc no tenim paper. Ni navalles ni escuma d'afaitar. *(Pausa.)* Sí, ja ho sé: 20 milions de cadàvers, per què? I pensar que el xinesos ja van camí dels 65 milions.

Numbert 2 fuma un porro, visiblement col.locat, transportat, eteri i envoltat d'una música mística. Els colors ballan enlaire.

Ommmmm! Pau i amor! Ommmmm! Amor, amor, amor...! Hòstia! Hòstia, tia! Vaig en una barca! Genial! Veig arbres de mandarina i cels de melmelada i flors de cel.lofana que creixen al meu cap. La veig, la veig, l'he trobada! Blanche en el cel amb diamants! Els temps estan canviant. Fem la revolució de l'amor i les flor. Acabem amb aquesta moral caduca, materialista i repressora de les anteriors generacions. Pau i amor! Visquem unit amb la natura, fem l'amor amb tothom, i a tot hora, mentre escoltem les cançons de Lennin i McArthur. Tothom al carrer! Enderroquem els murs, arrenquem les llambordes del terra per construir el futur. Un, dos, mil milions de persones, cadascú amb la seva llamborda. Res no està prohibit, I a qui no tingui la seva llamborda, nosaltres l'hi proporcionarem. *(Pausa.)* Mil milions de llambordes... Si les fabriquéssim en sèrie amb material reciclat... a dos euros de res, arrodonint, cada una... en cosa de pocs anys... 2 mil milions!... La multinacional de la llamborda!... Hòstia, tia, com puja això! Quina passada! La imaginació al poder!

Canvi. A la coberta del vaixell.

NUMBERT 1

Em van tenir 12 anys ficat a la presó. 4.380 dies pensant en la meva Blanche, imaginant-me on seria. Luigi i jo hi vam passar l'última nit del segle menjant figues seques i dibuixant a les parets. Ara els anys ja no començarien per un ú i un vuit, començarien per un ú i un nou. Se n'adona? Abans era un vuit i ara era un nou. El que abans era buit, ara era nou. Alguna cosa deu voler dir. Mai havia trobat tant a faltar la Blanche com quan hi vaig estar ficat allí dins! Em vaig jurar que quan sortís la trobaria com fos. Però el primer que vaig fer va ser tornar-me'n a casa. Sap per què? Se'm va acudir que potser la Blanche havia tornat. A buscar-me, és clar! Havia passat tant de temps... Quan estava arribant a la casa vaig veure que la porta era oberta. ¡És ella!, vaig pensar. ¡És aquí! No podien ser els meus

germans perquè encara era de dia, ells devien ser a la mina. Estava tremolant. La Blanche devia ser al costat de la llar de foc, amb el seu vestit blanc, com el dia que la vaig conèixer. O potser estaria nua! Ja podia sentir la seva olor. Un perfum de floretes. 200 passes més i tornaria a ser amb ella. No, no caldria que em parlés del què havia fet. Tan era. La perdonava, sí, la perdonava. Vaig empènyer la porta. Aquella porta, amb què somio tan sovint. No hi era. Ni rastre de la meva Blanche. Tot estava brut, desendreçat, com si la casa hagués estat abandonada feia molt temps. I sap qui m'hi vaig trobar? L'home del tub! No sé pas què hi devia fer allà. Em va dir que ja no hi vivia ningú, en aquella casa, que la mina era tancada, i que no tenia ni idea d'on eren el meus germans. "I la Blanche?", li vaig preguntar. "Quina Blanche?" "Una dona molt alta, com un àngel. Que l'ha vista?" "Un àngel? Estan els temps com per collonades! Val més que te'n vagis d'aquí!" La meva Blanche, una collonada! Em va explicar que hi havia hagut una epidèmia de grip. S'havia mort molta gent. Vostè n'ha sentit a parlar, de la grip? És veu que és una malaltia molt dolenta. La grip són uns bitxets així, petits, que volen molt de pressa per l'aire fent molt de soroll, i quan se't fiquen a dins del cos es transformen en boletes de plom. D'això, en diuen metamorfosi. I, és clar, et surt la sang i no respires. De seguida, me'n vaig anar de la casa. Allà ja no hi quedava res de la meva vida anterior, i a més, no volia encomanar-me'n. Vaig començar a caminar i, al cap d'una estona, me'n vaig adonar que havia arribat just a l'entrada de la mina. No sé el què, però alguna cosa em va empènyer a baixar-hi. Era com si anés a trepitjar aquella terra negra per primer cop. A baix, tot era desert, fosc, tan trist, i tan buit... Em feia la impressió com si res no hagués passat. I si tot allò només era un somni? La Blanche no havia existit mai, no era de debò. Potser dintre d'un moment, plaf!, em despertaria. Encara no hauria sortit el sol i com cada dia me n'aniria cap a la mina amb el meus germans.

Canvi. Numbert 2 camina sobre la lluna.

Un passet per a mi, però un gran pas per a la Humanitat! *(Pausa.)* Houston! Houston, tenim un problema! (...) Segur que els russos no hi han arribat abans i se l'han endut? Aquí no hi és? Aquí no hi ha ningú! Ja he mirat per tot arreu. Me'n torno a la nau. (...) Una altre cop? Però graveu o no graveu? (...) Si la gent no s'ho creu, què voleu que hi faci? (...) D'acord, l'últim cop. Un pas per a mi, però un gran pas per a la Humanitat! *(Aixeca el peu per donar un pas. S'atura.)* Houston, Houston! Tinc un altre problema! No me'n recordo on he posat els vint milions de mines. Houston! I ara què faig? (...) Què vol dir que me la jugui? Des de quan deixem res en mans de l'atzar? La nau és a dos cents metres! Això són dues centes passes! Houston? Houston! *(Atemorit, es disposa a fer un pas. Dubta on posar el peu. S'hi decideix. Respira alleujat.)* Cent noranta-nou. *(El procés es repeteix fins que s'acaba convertint en una dansa grotesca.)*

Canvi. A la coberta del vaixell.

NUMBERT 1

Així doncs, adéu a la casa, adéu a la mina... i adéu als meus germans. I la meva Blanche, on devia ser? L'única cosa que desitjava era trobar-la. Però, és clar, no podia arribar davant d'ella així, sense poder dir-li res. De manera que, abans que res, me'n vaig anar a Viena. En Luigi m'havia parlat d'un metge que havia inventat un tractament per curar casos com el meu. El doctor Weissberg em va rebre al seu consultori. És un home molt alt, amb barba, i té una veu molt bonica. "No sé què li deuen haver explicat, jove, però jo no treballo com aquell poca-pena d'en Sigmund. Res de divans, jo faig servir una cadira. Ara mateix estem torts. Si a sobre agaféssim una posició horitzontal, els nostres fluids inconscients vessarien, caurien, i hauríem de recollir-los amb una

baieta. En canvi, si ens posem drets, els nostres fluids surten en forma de paraules.” Se n’adona? El quadret de la mar! Li vaig preguntar per què parlava de “nosaltres” si el mut era jo, però ell va continuar com si res: “Abans o després haurem d’obrir la boca si no volem empassar i omplir-nos l’estómac de somnis. I ja sabem com i per on surten després, oi?” Em va fer seure en una cadira enorme i em va dir que tanqués els ulls. Vaig notar com em passava pel front una mena de pinzell. “Imaginem que surem a l’aigua, en una nit negra i freda. Deixem nostra ment que vagui lliurement, lluny... més lluny... més lluny...” Gairebé sense adonar-me’n, vaig començar a veure totes aquelles coses tan estranyes. Primer vaig veure damunt meu unes calces gegants, amb una immensa “V” vermella. Aleshores pujava cap amunt i començava a entrar-hi de cap per... ja sap... per la barba de la Reina. Cada vegada més endins, més endins. I una vegada allà... resultava que era a la mina. Hi havia moltes galeries, totes humides i fosques. Arrencava a córrer cap a una banda, cap a l’altra, però no trobava la sortida, m’havia perdut. Era un laberint! De sobte, veia la Blanche davant meu. Portava una llanterna a la mà, i em deia: “Vine amb mi. Vine, tu, cansat i pobre, tu que frises per respirar l’aire lliure. Jo aixeco la meva làmpara davant la porta daurada.” Jo mirava de seguir-la. Blanche! Blanche! Però ella corria tant que cada cop era més lluny, només en quedava un puntet de llum al fons, i al final, fins i tot el puntet s’esvaïa.

Canvi. Numbert 2 apareix portant en alt una pala. Arriba al punt indicat i espera que les persones a les quals parla hi arribin.

Sisplau, segueixin-me. Vingui per aquí. Deixin lloc pels de darrera, sisplau. Bé, aquí tenim una de les famoses fosses comunes de les quals els vaig parlar ahir, descoberta ara fa uns mesos pels arqueòlegs. Perquè els quedin les coses clares d’una vegada, els explicaré la situació. Els oumenés de Bonnada tenien com a desagradables veïns als nippos de Pommedé. Els nibbonis de

Bonnaris s'entenien uns cops amb els nippos de Pommedé i d'altres amb els rijabons de Carabule per amenaçar els oumenés de Bonnada, naturalment després d'aliar-se amb els bituls de Rotrarque, o després de neutralitzar momentàniament, mitjançant pactes secrets, als rijobettes de Biliguette que estaven situats al vessant dels kolvites de Beulet que ocupaven els país dels oumenés de Bonnada i la part nord-oest del Turitari dels nippos de Pommedé, més enllà dels Protxus d'Osteboule. La situació naturalment no sempre es presentava d'una forma tan senzilla atès que entre els propis oumenés de Bonnada coexistien quatre comunitats: els dohommedés, els odobommedés, els orodommedés i, per últim, els dovoboddemonedés. Cap pregunta? En aquesta fossa s'hi han trobat enterrats 3.000 cossos, però no pas la mòmia de la deessa Blanca, tal com s'esperava. Fixin-se en les bosses de plàstic que cobreixen els caps, fetes a mà per nens artesans. La prova del carboni 14 ha permès determinar que la fossa té una antiguitat de dos anys i mig. Si volen, ara poden aprofitar per comprar postals i cranis de record abans de tornar a l'hotel. Recordin que demà al matí visitarem Vietnam, Cambotja, Argentina, Xile, Afganistan i Bòsnia. A la tarda, els qui s'hagin apuntat a l'excursió a Ruanda, no s'oblidin de portar la careta antisèptica. Per aquí, sisplau.

El camarada Numbert 2, mort de fred, parla al seu camarada. Es mira fixament alguna cosa que té davant seu.

Aquí el tens, camarada. Què en podríem fer? Sembla tan fresc com el primer dia. Ningú no diria que ja no és res més que una mòmia. *(Se sent com truquen a la porta.)* No et deixis entabanar pels rumors que corren. Simplement... està adormit. *(Més cops.)* Ja vinc! *(Ràpidament es col.loca una calba i una perilla. Obre la porta i parla cap a fora fent una imitació del camarada Lenin.)* Ah, sou vosaltres. Camarades, creieu-me, aquí no hi queda ningú. Ja ho veieu, m'han

deixat sol, i creieu-me, jo faig el que puc, hi penso dia i nit, no faig altra cosa, cerco solucions i respostes. Però resistiu, camarades! Resistiu! Molt aviat us mostraré el camí, molt aviat os diré *què fer*. Torneu demà. Demà. (*Tanca la porta. Al camarada.*) Són miners. Cares brutes, estómacs buits. Fa anys que no cobren el salari. Aquest sis venent cada dia. Caminen sense rumb, d'una banda a l'altre, com fantasmes. (*Treu una botella de vodka.*) Una mica de calefacció central, camarada? (*Beu.*) La meva mare acostumava a explicar-me un conte. La princesa dormia, com morta, en una urna de vidre, i aquells homenets la vetllaven tot esperant que passés alguna cosa que per fi la despertés. (*Pausa.*) Quan creus que ens podrien donar per la mòmia? L'hem posada a subhasta. Estic esperant les ofertes. La televisió... un parc temàtic... un museu arqueològic... Per alguna cosa servirà! Au, beu amb mi mentre esperem. Déu és massa amunt i el tsar massa avall!

Una pilota de golf arriba a l'escena. Numbert 2 apareix amb el seu pal de golf, darrera d'ella. Sona el telèfon. Numbert 2 es queda paralytatzat. Amb reticència, despenja.

Sí? (...) Gràcies a Déu, per fi! (...) No, això tant és. No ens importa ni on, ni qui són, ni què han de dir, només la quantitat, la quantitat. Quants? (...) 800 milions! Fantàstic! I com respira la gent? (...) Perfecte! Obre els magatzems i comença a carregar, i accelera la producció a Singapur. (...) Però què volen? (...) D'acord, apuja'ls fins a mig dòlar l'hora. (*Penja. Parla cap al públic.*) Senyors, la naturalesa ens fa costat. 800 milions de necessitats esperen amb la mà estesa. Ha arribat l'hora de la reparació humanitària. Les televisions estan llençant missatges de solidaritat. Però no s'amoïnin, ningú no la trobarà abans que nosaltres. Hem de ser els primers a mobilitzar-nos i donar exemple. Solidaritat! Proposo una aportació immediata de 100 milions de kits d'afaitat d'urgència a Barbers sense Fronteres. (*Fent un gest d'aturar una acció.*) No, no,

comprenc els seus sentiments però no aplaudeixin encara. A canvi d'aquesta aportació el govern ens ha donat la garantia que finalment hi haurà guerra. L'anunci ha fet que la borsa comenci a pujar. *(Tornant a fer el ges.)* No, no, encara no, encara no. Si fan una senzilla operació aritmètica s'adonaran que, degut a la nova situació, caldran milions de kits més, que nosaltres vendrem a l'Estat a un preu diguem-ne ajustat. El món agrairà el nostre humanitarisme i els dividends es triplicaran a final d'any. Senyors, ja tornem a ser aquí, ara sí, ara ja poden exterioritzar els seus sentiments. *(Se sent un aplaudiment perllongat. Numbert colpeja la bola amb el seu pal i surt al darrera.)*

Numbert 2 amb un teclat d'ordinador a les mans, sota una música ensordidora, crida a algú que no el sent.

Ara sí que la trobarem. (...) Que ara sí que la trobarem! Tinc accés a tot, a on sigui, puc veure-ho tot, comunicar-me amb tothom. (...) Que em puc comunicar amb tothom! Tinc tot el món ficat aquí, sis mil milions de persones amb totes les dades actualitzades, i hi puc parlar com si fossin aquí davant. (...) Que hi puc parlar com si fossin aquí davant! És una xarxa infinita, i ella és a dins. Tot és a la xarxa. (...) Que tot és a la xarxa! Només cal navegar-hi fins a trobar-la. (...) Que només cal navegar! (...) No! Na-ve-gar! La puc trobar fent servir només un dit. (...) Que només cal moure un dit! (...) No! Amb un dit! Fixa-t'hi. Escric el seu nom: b, l, a, n, c, h, e, Blanche i... *(Pitja la tecla enter.)*

Efecte de llum. Fum. Avançant des del fons, Numbert 2 torna a la trinxera del començament amb el teclat de l'ordinador en bandolera com si fos un fusell.

A les seves ordres, tinent. (...) Sí, tinent. He anat arrossegant-me fins a la trinxera enemiga. Eren allà, davant meu, aquells fills de

puta. Ni tan sols s'imaginaven que els estava mirant a pocs metres. Cinc, per ser més exactes. Hi havia un soldat, i després ha aparegut un oficial. Imagini's quina oportunitat! Un objectiu fàcil. He agafat el fusell. Només havia de moure un dit. Només un dit, tinent. He disparat a l'oficial i ha caigut, després al soldat... A la merda tots dos! Però quan me'n tornava he vist que l'oficial i el soldat encara eren allí. He tornat a disparar, han tornat a caure, però a l'instant han tornat a aparèixer. Jo disparava, i ells queien i tornaven a ser allí, sempre els mateixos. Els he mort 8.700.000 vegades! Fins que m'hi he fixat bé. El soldat anava i venia com si portés missatges d'una banda a l'altra. Estava molt cansat, i duia la cara bruta. I l'oficial... l'oficial, tinent, s'estava afaitant el bigoti! Eren com nosaltres! Com vostè i com jo, tinent! Feien el mateix que fem nosaltres cada dia. Era com mirar-se en un mirall! I no he tornat a moure el dit, tinent. No em vull matar més cops. Per què em mira així, tinent?

Un focus de llum encegadora sorprèn Numbert 2.

VEU OFF: Posis dempeus, l'acusat. Respongui a la pregunta 88. (*Numbert 2 fa per parlar però no pot.*) Respongui a la pregunta 88! (*Ib.*) No vol dir res, l'acusat, abans que el tribunal dicti sentència?

Envoltat en una dolça i neta melodia celta, Numbert 2 va a la pissarra. L'esborra. Hi dibuixa amb traços infantils: unes línies sinuoses com a mar, al damunt un barquet de vela, i una lluna i unes estrelles al cel. Assenyala amb ansietat el dibuix.

VEU OFF: Aquest tribunal declara l'acusat culpable. No ha trobat la Blanche, com ens va prometre, i el que és pitjor: ja no ven. Se'l condemna a morir en la cadira elèctrica. Per interès general, l'execució serà transmesa per televisió en una hora de màxima audiència. S'aixeca la sessió.

Numbert 2, ara assegut a la cadira, escup una pilota de golf que duia a la boca.

No! No m'ho poden fer això! Si m'haguessin escoltat. És inhumà! Precisament avui... Avui és el meu aniversari! Nooo!

Se sent un enorme cop de porta.

Canvi. A la coberta del vaixell.

NUMBERT 1

En aquell precís moment em vaig despertar. Oi que és estrany? Però podia parlar! Estava sentint la meva veu! El doctor Weissberg m'havia curat! Havia estat tant de temps sense parlar que no recordava quina veu tenia. Tot allò que havia vist mentre estava assegut a la cadira... Li vaig preguntar al doctor Weissberg què volia dir tot allò. El doctor Weissberg va estar voltant una estona per l'habitació amb la mà a la cintura, fins que al final es va girar de cop i va dir: "Tenim un forat a la sola de la sabata." "Però doctor, vol dir que...?" Llavors va sonar un timbre. El doctor Weissberg es va seure: "S'ha acabat el nostre temps. Paguem ara o quan rebrem la factura?" El doctor Weissberg és molt savi. Si mai es queda mut vagi a visitar-lo... *(Veu algú.)* Eh, capità! Capità! *(Va cap a una banda cridant-lo. Després torna.)* Era el capità. No em deu haver sentit, ni tan sols s'ha girat. No sé què passa aquesta nit, tothom té pressa, ningú no sent res. Sap que al barco hi ha set oficials? Sis oficials i el capità, set. No es gaire bon número per tripular un barco. Quina hora deu ser? *(Consulta el seu rellotge de cadena.)* Vaja, ja són dos quarts de dotze. I només l'he pogut invitar a una botella. Si algun cambrer volgués acostar-se un moment i escoltar-me... Ens portarien una altra botella, i demanaríem una cançó a l'orquestrina. Pensi-se'n una. Una ben bonica, per recordar-nos sempre d'aquesta nit... Hi ha vuit músics a l'orquestrina, sap? Ho veu? El vuit sí que és

un bon número. Té fred? Potser vol anar-se'n a dormir. No? Al barco hi ha 333 cabines de primera classe, 207 de segona i 222 de tercera. I 2.000 ulls de bou! Ha pensat mai en els litres d'orina que es produeixen en aquest barco cada dia? I en una ciutat? I al món sencer? Ha pensat mai en el nombre de persones que ha viscut al món fins avui? És una cosa tremenda... És... Ja hi torno. No ho puc evitar. Parlo massa, oi? Deu ser per recuperar el temps. Sap? Així que vaig sortir de la consulta del doctor Weissberg, tenia tantes ganes de parlar que me'n vaig anar a una casa d'aquestes on hi viuen aquestes dones que per uns diners t'escolten una estona. M'hi vaig passar vint dies parlant sense parar. Al principi era divertit. Després se'm va assecar la llengua. Parlo i parlo, paraules i paraules, una rera l'altre. Bah, són paraules que ja s'han dit abans, que vostè ja deu haver sentit molts cops. *(Pausa.)* Jo... volia demanar-li una cosa. *(Canvia de tema.)* Troba que vaig bé així? Vull dir si a ella li agradarà el meu aspecte. No estic acostumat a dur aquesta mena de... Me l'he fet a mida! Cal fer una bona impressió. I m'he deixat bigoti! Està bé, oi? Perquè amb bigoti... el bigoti... *(Calla. Pausa.)* No, no és pas això el que li volia demanar... He decidit que quan em trobi amb la Blanche no li diré cap paraula. Les paraules no serveixen, s'acaben. Els números no. Els números no s'acaben mai. Només amb un número es pot dir el que jo li vull dir a la Blanche quan la trobi. Un número especial... que ho digui tot... A mi m'agraden els números però vostè, com que és matemàtic, els coneix de debò... Val que vostè era un professor molt savi i jo venia i li preguntava quin és el número màgic, el millor, i vostè em deia: és aquest, i jo, a canvi, li explicava l'acudit 88? Vol Jugar? O... o... o l'hi canviava per una cosa molt bonica que vaig trobar un dia a la mina, sota el carbó? *(Treu de la butxaca un saquet on porta uns diamants en brut.)* Miri! Són pedretes de cristall! Pot agafar la que vulgui, la que vulgui. *(En treu un altre de la mida d'un puny.)* Miri aquesta! És un regal per a la Blanche. És bonica, oi? Li sembla que li agradarà? Jo hagués volgut portar-li una de molt més gran, una muntanya

blanca de cristall... Em dirà quin és el número? No cal que sigui ara. Ja sé que haurà de fer el seus càlculs. Demà, si vol... Perquè Blanche m'estarà esperant al port. Serà bonic, oi? Ja veurà quan la hi presenti. Vull que la conegui. Li agradarà, li agradarà tant... Per molt que li digui, no es pot imaginar... M'esperarà entre la gent. 50.000 persones! *(Va reproduint amb gestos el que explica.)* S'haurà enfilat en una caixa perquè la pugui veure millor, amb el seu vestit blanc, llarg fins als peus. En aquesta mà *(La dreta.)* portarà la meua làmpara, i l'aixecarà així, ben amunt, per il·luminar la nit, i a l'altra portarà el quadret de la mar, estrenyent-lo contra el seu cor... Encara el tindrà perquè jo l'hi vaig regalar el dia que se'n va anar... I quan l'abraci, obriré la boca i l'hi diré tot. I vuit segons duraran per sempre!... Serà bonic, oi? *(Veu alguna cosa a l'aigua.)* Miri! Miri! Hi ha trossets de gel surant a l'aigua! Que bonics que són! Podríem agafar-los per refredar el xampany. *(Riu. Respira a fons mirant-se l'aigua.)* Sap? Al barco hi ha 16 llanxes i 4 bots plegables. En total hi caben 1.178 persones... Però a bord som 2.205... Tot és molt estrany, oi?

Numbert, a la barana, es mira la seva pedra de cristall. Somriu, infantil i misteriós. Després mira cap al mar mentre estreny amb força la pedra. A dins, continua sonant l'orquestrina.

Barcelona, 1999

Barcelona, 2000